

ЧИСТІ ПЛЕСА ТВОРЧОСТІ: ПОЕТИЧНИЙ УЖИНОК ТЕТЯНИ АНДРУШКО

А я зі словом граюсь, як з дитиною,
Я своє слово пестити люблю.
Воно не піде жебрати з торбиною
Стежками без'язикового жалю...
Для мене слово – сутність і означення...

Саме таке визначення своєї творчості дала Тетяна Андрушко. Її поезії – дивний світ почувань і образів, які вражають читача своєю свіжістю, природністю і небуденністю. «Кажуть, кращі люди народжуються у провінції. І хоча вона, провінція, накладає на усіх її мешканців свій неповторний відбиток певної меншовартості, загубленості у цьому шаленому світі, все ж я не хочу почувати себе гіршою, забутою Богом хуторянкою, відкинутою життям», - писала поетеса у передмові до книги «Провінційний блюз».

Наша землячка народилася у Малій Висці Кіровоградської області. Навчалася у Маловисківській восьмирічці № 2. У 1986 році закінчила Новобузьке педучилище. Працювати почала у районній газеті «Маловисківські вісті», де до народження доньки обіймала посаду завідуючої відділом листів та масової роботи. У цій же газеті працює і донині відповідальним секретарем. Окрім педагогічної освіти, отримала журналістську, закінчивши Київський університет ім. Т. Шевченка.

«Вірші почала писати ще у школі, - згадує в автобіографії Т. Андрушко. Першим помітив цей хист директор школи Леонід Павленко, який підтримав це починання. Перші вірші юної поетеси були надруковані в газеті «Маловисківські вісті». Пізніше її поезії будуть друкуватися у районних та обласних газетах, у часописах «Поріг», «Вежа», «Борисфен», «Ятрань», в колективних збірках «Гранослов-97», «Блакитні вежі», «Золоте поле», «Сміємося разом» та інших.

Поезії Тетяни Андрушко вирізняються культурою письма, свіжими образами, інтелектуальним зарядом. Недарма і своє творче кредо вона сформулювала одним словом – «емоцієлогіка».

Талант, помножений на вимогливість, дав результати: наша землячка є дипломантом літературного конкурсу «Гранослов» (1997), переможницею першого обласного літературного конкурсу імені Валерія Гончаренка (2000), лауреатом обласної літературної премії імені Євгена Маланюка (2009).

Вихована на кращих зразках світової та української літератури (серед улюблених письменників Тетяни Володимирівни – Іван Франко, Леся Українка, Юрій Дараган, Франческо Петрарка, Омар Хайям), Т. Андрушко виважує кожне слово, зафіксоване на папері. Тож воно в неї шире і природне:

Слава Богу, світом ще не нудить
І від бруду утіка душа.
Пада сонцем степові на груди
І радіє, мов мале лоша.

Лірична героїня поетеси відчуває гармонію в природі, вибірає її по крапельці з історії української та світової культури. Вічні теми природи, кохання, філософії життя Т. Андрушко вмє наповнити власними почуттями і сподіваннями:

Хтось смажить картоплю настоящим ранком осіннім,
Тріпочуть жоржини в чиємось саду,
Ховається місяць, щезають оманливі тіні,
Я, може, сьогодні на зустріч зі щастям іду.

Як і кожній небайдужій людині, Т. Андрушко болить майбутнє рідної землі, духовне відродження нації:

Нічого не змінилось на землі!
Хоча і знов понаставляли храмів.
Де почуття зневірені і злі
Блукають здичавілими вовками.

І лише на самоті лірична героїня стає ніжною, лагідною, відкритою. Віршів, присвячених родині, небагато. Але вони вагомі і переконливі:

І що мене у цьому світі тішить?
Сім'я і донька, квіточка мала.
Високе небо, цвіт бузку і ...вірші,
Які за мідний грош не продала.

Не залишать читача байдужими поезії, присвячені найріднішій людині – мамі («Мамині квіти», «Мамі»).

Громадянських мотивів у творчості Т. Андрушко небагато, але вони щирі і вистраждані:

Паї, реформи і слова...
Отруйний глум бучних гіпотез...
І як вона іще жива,
Земля у хліборобським поті?!

Вірші Тетяни Володимирівни – своєрідний маніфест:

Не вчіть мене любити Україну -
Самі її по-справжньому любіть!

«Тетяна Андрушко – одна з небагатьох поетес нашого степового краю, яка сміливо звертається до болючих тем сучасного життя», - писав про свою землячку голова обласного літоб'єднання «Степ» В. Погрібний.

І знову їхні вибори без вибору,
Бездарного сценарію рیمейк.
Я серед них нікого вже не виберу,
Терпіння наше гумове, як стейк...

...

Вони такі симпатики улесливі,
А ми укотре віримо брехні.
Вони нам обіцяють бути чесними,
І ми йдемо, хоч знаємо, що ні.
Марудно вже без їхньої істерики,
Втечуть царки – великі і малі.
Проголосую за ...тополю в скверику,
Що не покине рідної землі.

У творчому доробку Тетяни Андрушко – поетичні збірки «На перехресті потаємних зим» (2001), «Провінційний блюз» (2002), «Вогнище спасіння» (2007), «Весни навідувався птах» (2009), «Текля Зорівниця» (2013), яку поетеса присвятила пам'яті свого чоловіка Володимира, новели «Лялька», «Зухвала посмішка ночі», «Свічечка-свіча», «Тільки удвох» (2016).

У Тетяни Володимирівни особливий почерк, він не губиться у хорі сучасних поетів. Творчість її почута і поцінована. Тож, хочеться побажати Т. Андрушко творчого спокою, а нам, читачам, нових зустрічей зі свіжим поетичним словом.

РЕВВА ТЕТЯНА,
старший науковий співробітник
КЗ «Літературно-меморіальний музей
І.К. Карпенка-Карого міста Кропивницького»